

"মৰমৰ সন্তানসকল – শ্ৰেষ্ঠ বাবাই তোমালোক বিশিষ্ট লোকসকলক বেছি পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ নিদিয়ে, কেৱল দুটা শব্দ স্মৃতিত ৰাখা – ‘অল্ফ’ (পিতা) আৰু ‘বে’ (বাদশ্বাহী)"

প্ৰশ্ন: আত্মিক পিতাৰ মুখ্য কৰ্তব্য কোনটো যিটোৰ দ্বাৰা পিতাই আনন্দ অনুভৱ কৰে?

উত্তৰ: আত্মিক পিতাৰ মুখ্য কৰ্তব্য হ'ল পতিতসকলক পাৱন কৰি তোলা। পিতাই পাৱন কৰি তোলাটোতে বহুত আনন্দ পায়। পিতা আহেই সন্তানসকলৰ সংগতি কৰিবলৈ, সকলোকে সতাপ্ৰধান কৰি তুলিবলৈকিয়নো এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব। কেৱল এটা পাঠ দূত কৰা - মই দেহ নহয়, আত্মা হওঁ। এইটো পাঠৰ দ্বাৰা পিতাৰ স্মৃতি থাকিব আৰু পাৱন হৈ যাব।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই বহি আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। তোমালোক সন্তানসকলক পবিত্ৰ কৰি তোলাঁতে পিতাৰো আনন্দ লাগে সেয়ে কোৱা হয় পতিত-পাৱন পিতাক স্মৰণ কৰা। সকলোৰে সংগতি দাতা সেই এজন পিতাই হয় অন্য কোনো নাই। এইটোও তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা যে এতিয়া নিশ্চয় ঘৰলৈ যাব লাগিব। পুৰুষাৰ্থ বেছিকৈ কৰিবলৈ পিতাই কয় স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ অতি প্ৰয়োজন। স্মৰণৰ দ্বাৰাই পবিত্ৰ হ'বা, তাৰ পিছত আকৌ পঢ়িবও লাগে। প্ৰথমতে ‘অল্ফ’ পিতাক স্মৰণ কৰা, পিছত এই বাদশ্বাহী, যাৰ কাৰণে তোমালোকক নিৰ্দেশনা দিয়ে। তোমালোকে জানা ৪৪ জন্ম কেনেকৈ লয়। সতাপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হৈ পৰে, জখলা (চিৰি) তললৈ নামিবলগীয়া হয়। এতিয়া পুনৰ সতাপ্ৰধান হ'ব লাগিব। সত্যযুগ হৈছে পবিত্ৰ সৃষ্টি, তাত এজনো পতিত নাথাকে। সত্যযুগত এই কথাবোৰ নাথাকে। মূল কথা হ'ল পবিত্ৰ হোৱাটো। এতিয়াতো পবিত্ৰ হোৱা তেতিয়াহে নতুন সৃষ্টিলৈ আহিবা আৰু ৰাজ্য কৰাৰ লায়ক হ'বা। সকলোৱে পবিত্ৰ হ'বই লাগিব, তাত পতিত নাথাকেই। যিসকলে এতিয়া সতাপ্ৰধান হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰে তেওঁলোকেই পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হ'ব। মূল কথা এটাই। পিতাক স্মৰণ কৰিলে সতাপ্ৰধান হৈ যাব। পিতাই বেছি পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ নিদিয়ে। কেৱল কয় - নিজকে আত্মা বুলি ভাব। বাৰে বাৰে কয় প্ৰথমে এই পাঠটি দূত কৰা - মই দেহ নহয়, মই আত্মা হওঁ। মাথো সেয়াই। ডাঙৰ মানুহে বেছিকৈ পঢ়ি নাথাকে, দুটা শব্দতে শুনাই দিয়ে। ডাঙৰ মানুহক কষ্ট দিয়া নহয়। তোমালোকে জানা সতাপ্ৰধানৰ পৰা তমোপ্ৰধান হ'বলৈ কিমান জন্ম লাগিছে? ৬৩ জন্ম বুলি কোৱা নহয়। ৪৪ জন্ম লাগিছে। এইটোতো নিশ্চয় আছে যে আমি সতাপ্ৰধান আছিলো, স্বৰ্গবাসী অৰ্থাৎ সুখধামৰ মালিক আছিলো। সুখধাম আছিল যিটোক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম বুলি কোৱা হয়। সেয়া সকলো মনুষ্য আছিল, কেৱল দৈৱী গুণ সম্পন্ন আছিল। এই সময়ত হ'ল আসুৰি গুণ সম্পন্ন মনুষ্য। এয়াতো শাস্ত্ৰত লিখি দিছে যে অসুৰ আৰু দেৱতাসকলৰ যুদ্ধ লাগিল তেতিয়া দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য স্থাপনা হ'ল। এয়াতো পিতাই বুজায় - তোমালোক প্ৰথমতে অসুৰ আছিল। পিতাই আহি ব্ৰাহ্মণ কৰি তুলিলে ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ যুক্তি শুনাইছে। বাকী অসুৰ আৰু দেৱতাসকলৰ যুদ্ধৰ কথাই নাই। দেৱতাসকলৰ কাৰণে কোৱা হয় - অহিংসা পৰম ধৰ্ম। দেৱতাসকলে কেতিয়াবা যুদ্ধ কৰে জানো। হিংসাৰ কথা হ'বই নোৱাৰে। সত্যযুগত দৈৱী ৰাজ্যত যুদ্ধ ক'ৰ পৰা আহিল। সত্যযুগৰ দেৱতা ইয়ালৈ আহি অসুৰৰ লগত যুদ্ধ কৰিব নে অসুৰে তাত দেৱতাসকলৰ ওচৰলৈ গৈ যুদ্ধ কৰিব? হ'ব নোৱাৰে। এইখন হ'ল পুৰণি সৃষ্টি, সেইখন হ'ল নতুন সৃষ্টি, আকৌ যুদ্ধ কেনেকৈ হ'ব পাৰে। ভক্তি মার্গত মনুষ্যই যি শুনে তাকেই সত্য-সত্য বুলি কৈ থাকে। কাৰো বুদ্ধি নচলে, একেবাৰে পাথৰ বুদ্ধিৰ। কলিযুগত হৈছে পাথৰ বুদ্ধি, সত্যযুগত হৈছে পাৰস (পবিত্ৰ) বুদ্ধি। ৰাজ্যই হ'ল পাৰসনাথৰ। ইয়াতেতো ৰাজ্য নাই। দ্বাপৰৰ ৰজাসকলো অপবিত্ৰ আছিল, ৰত্নজড়িত তাজ আছিল, লাইটৰ নাছিল অৰ্থাৎ পবিত্ৰতাৰ নাছিল। তাত (সত্যযুগত) সকলো পবিত্ৰ আছিল। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে লাইট ওপৰত থিয় হৈ থাকে। নহয়। চিত্ৰত পবিত্ৰতাৰ চিন হিচাপে লাইট দেখুৱাইছে। এই সময়ত তোমালোকো পবিত্ৰ হোৱা। তোমালোকৰ লাইট ক'ত? এইটো তোমালোকে জানা পিতাৰ সৈতে যোগযুক্ত হৈ পবিত্ৰ হোৱা। তাত বিকাৰৰ নাম নাই। বিকাৰী ৰাৱণ ৰাজ্যই শেষ হৈ যায়। ইয়াত ৰাৱণক দেখুৱায়, এইটো সিদ্ধ কৰিবলৈ যে এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য চলি আছে। ৰাৱণক প্ৰতি বছৰে জ্বলাই থাকে, কিন্তু নজ্বলে। তোমালোকে ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা, পিছত এই ৰাৱণ নাথাকিবই।

তোমালোক হৈছা অহিংসক। তোমালোকৰ বিজয় যোগবলৰ দ্বাৰা হয়। স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰে তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ সকলো বিকৰ্ম এতিয়া বিনাশ হ'ব। জন্ম-জন্মান্তৰৰ অৰ্থাৎ কেতিয়াৰ পৰা? বিকৰ্ম কেতিয়া আৰম্ভ হয়। প্ৰথমতো তোমালোক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ সকলেই আহিছা। সূৰ্যবংশী পাছত চন্দ্ৰবংশীত দুটা কলা কম হৈ যায়। পিছত

লাহে লাহে কলা কম হৈ গৈ থাকে। এতিয়া মূল কথা হৈছে পিতাক স্মৰণ কৰি সত্যোপধান হ'ব লাগে। যিসকল কল্পৰ আগতে সত্যোপধান হৈছিল, সেই সকলেই হ'ব। আহি থাকিব। ক্ৰমানুসৰিতো হয়ই। আকৌ ডাৰ্মা অনুসৰি যেতিয়া আহিব তেতিয়াও ক্ৰমানুসৰি এই দৰেই আহিব। আহি জন্ম ল'ব। ডাৰ্মাখন কিমান বিচিত্ৰ ভাৱে ৰচি থোৱা আছে, ইয়াক জানিবলৈও বোধ শক্তি লাগে। যেনেকৈ তোমালোক তললৈ নামিলা এতিয়া আকৌ ওপৰলৈ উঠিব লাগিব। ক্ৰমানুসৰিয়ে উত্তীৰ্ণ হ'ব আকৌ ক্ৰমানুসৰি তললৈ আহিব। তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য হৈছে সত্যোপধান হোৱাৰ। সকলোৱেতো সম্পূৰ্ণ উত্তীৰ্ণ নহয়। 100 নম্বৰৰ পৰা আকৌ কমি গৈ থাকে সেয়ে বহুত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এই পুৰুষাৰ্থতেই অনুত্তীৰ্ণ হয়। সেৱা কৰাতো সহজ। সংগ্ৰহালয়ত তোমালোকে কেনে ধৰণেৰে বুজোৱা তাৰ পৰাই প্ৰত্যেকৰে পঢ়াৰ বিষয়ে গম পোৱা যায়। প্ৰধান শিক্ষকে দেখিব যে এওঁ ঠিক মতে বুজায়, তেতিয়া স্বয়ং গৈ বুজাব, আহি সহায় কৰিব। দুই-এজন ৰখীয়া ৰখা হয়, যি জনে চায় এওঁ ঠিক মতে বুজায়নে? কোনোবাই কিবা সুধিলে মূৰ্ছিত হৈতো নাযায়? এইটোও বুজি পায়, চেণ্টাৰৰ সেৱাতকৈ প্ৰদৰ্শনীৰ সেৱা ভাল হয়। প্ৰদৰ্শনীতকৈ সংগ্ৰহালয়ত ভাল হয়। সংগ্ৰহালয়ত ভালকৈ প্ৰদৰ্শন কৰে, পিছত যিসকলে চাই যায় তেওঁলোকে আনক গৈ শুনাই থাকিব। এয়াতো অস্তিমলৈকে চলি থাকিব।

এই গড় ফাদাৰলী ৱৰ্ল্ড ইউনিভাৰচিটি (গৈশ্বৰীয় বিশ্ব বিদ্যালয়) শব্দকেইটি ভাল। ইয়াত মনুষ্যৰ নামতো নাই। ইয়াৰ উদঘাটন কোনে কৰে? পিতাই কৈছে - তোমালোকে ডাঙৰ মানুহৰ দ্বাৰা উদঘাটন কৰোৱা, তেতিয়া ডাঙৰ মানুহৰ নাম শুনি বহুত আহে। এজনৰ পিছত অনেক আহি যাব সেয়েহে পিতাই দিল্লীত লিখিছে যে ডাঙৰ-ডাঙৰ মানুহৰ যি মতামত আছে সেয়া ছপোৱা, তেতিয়া মনুষ্যই দেখি ক'ব - এওঁলোকৰ ওচৰলৈ ইমান ডাঙৰ-ডাঙৰ মানুহ যায়। এওঁলোকেতো বহুত ভাল মতামত দিয়ে। গতিকে এয়া ছপোৱাতো ভাল। ইয়াত অন্য কোনো যাদু আদিৰ কথা নাই সেয়ে বাবাই লিখি থাকে মতামতৰ কিতাপ প্ৰকাশ কৰিব লাগে। ইয়াতো বিতৰণ কৰিব লাগে। গোৱা হয় - মিছা কায়া, মিছা মায়া..... ইয়াত সকলো আহি যায়। বহুত আছে যিয়ে কয় এয়া ৰাৱণ ৰাজ্য, ৰাক্ষসৰ ৰাজ্য। প্ৰথমতেতো যাৰ ৰাজ্য হয় তেওঁৰ মনলৈ অহা উচিত। এনেকৈ কয় - আমাক পতিতসকলক পবিত্ৰ কৰি তোলা। তেনেহ'লে পতিত অৱস্থাত সকলো আহি গ'ল। সকলোৱে কয় - হে পতিত-পাৱন তেন্তে নিশ্চয় পতিত নহয় জানো।

তোমালোকে এই চিত্ৰও শুদ্ধকৈ তৈয়াৰ কৰিছা যে পতিত-পাৱন পৰমপিতা পৰমাত্মা নে এই নদী-নলাবোৰ? অমৃতসৰতো পুখুৰী আছে। গোটেই পানী লেতেৰা হৈ যায়। তাকে তেওঁলোকে অমৃতৰ পুখুৰী বুলি ভাবে। ডাঙৰ-ডাঙৰ ৰজাসকলে অমৃত বুলি ভাবি পুখুৰী পৰিষ্কাৰ কৰায় সেয়ে নামেই ৰাখিলে অমৃতসৰ। এতিয়া অমৃত বুলিতো গংগাজীকো কয়, পানী ইমান লেতেৰা হৈ যায় তাৰ কথাই নুসুধিবা। বাবাই এই নদী আদিত স্নান কৰিছিল। বহুত লেতেৰা পানী। আকৌ মাটি তুলি লৈ লগায়। বাবা অনুভৱী নহয় জানো। শৰীৰো পুৰণা অনুভৱী লৈছে। এওঁৰ নিচিনা অনুভৱী কোনোৱে নহ'ব। ডাঙৰ-ডাঙৰ ভাইচৰয়, ৰজা আদিৰ লগতো সাক্ষাৎকাৰ কৰাৰ অনুভৱ আছিল। যৱ, বাজৰা আদিও বেচিছিল। 4-6 অনা অৰ্জন কৰিলেই আনন্দিত হৈ গৈছিল বাল্য কালত। এতিয়া চোৱা ক'লে গুচি গ'ল। গাৱৰ ল'ৰা পিছত কি হৈ পৰে! পিতাইও কয় মই সাধাৰণ তনত আছোঁ। তেওঁ নিজৰ জন্মৰ কথা নাজানে। কেনেকৈ ৪4 জন্ম লৈ পিছত গাঁৱৰ ল'ৰা হ'ল। এয়া পিতাই বহি বুজায়। চৰিত্ৰ কৃষ্ণৰো নহয়, কংসৰো নহয়। কলহ ফুটোৱা আদিবোৰতো কৃষ্ণৰ কাৰণে মিছাকৈ কয়। পিতাক চোৱা কিমান সহজকৈ কয় - অতি মৰমৰ সন্তানসকল, উঠোঁতে-বহোঁতে তোমালোকে কেৱল মামেকম (কেৱল মোক) স্মৰণ কৰা। মই উচ্চৰো উচ্চ সকলো আত্মাৰ পিতা। তোমালোকে জানা আমি সকলোৱে ভাই-ভাই তেওঁ পিতা হয়। আমি সকলো ভায়ে এজন পিতাক স্মৰণ কৰোঁ। তেওঁতো হৈছে ভগৱান, “হে ইশ্বৰ” বুলি কয় কিন্তু একোৱে নাজানে। পিতাই এতিয়া পৰিচয় দিছে। ডাৰ্মাৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি ইয়াক গীতাৰ যুগ বুলি কোৱা হয় কিয়নো পিতা আহি স্তান শুনায় যাৰ দ্বাৰা উচ্চ হৈ যোৱা। আত্মাইও শৰীৰ ধাৰণ কৰি পিছত কথা কয়। পিতাইও দিব্য অলৌকিক কৰ্তব্য কৰিব লাগে সেয়েহে শৰীৰৰ আধাৰ লয়। আধাকল্প মনুষ্য দুখী হয় সেয়ে মাতি থাকে। পিতা কল্পত এবাৰেই আহে। তোমালোকে বাৰে-বাৰে ভূমিকা পালন কৰা। আদি সনাতন হৈছে দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম, সেই ভেটি এতিয়া নাই। তেওঁলোকৰ কেৱল চিত্ৰহে ৰৈ গৈছে। সেয়ে পিতাইও কয় তোমালোক এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব লাগিব। লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত থিয় হৈ আছে। এয়া হৈছে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। বাকী হিন্দু ধৰ্মতো কোনো ধৰ্ম নহয়। হিন্দুতো হৈছে হিন্দুস্থানৰ নাম। যেনেকৈ সন্ন্যাসীসকলে ব্ৰহ্ম অৰ্থাৎ থকা ঠাইকে ভগৱান বুলি কৈ দিয়ে। তেনেকৈ এয়া আকৌ থকা স্থানকে নিজৰ ধৰ্ম বুলি কৈ দিয়ে, আদি সনাতন জানো হিন্দু ধৰ্ম আছিল। হিন্দুসকলেতো দেৱতাসকলৰ আগত গৈ তেওঁলোকক নমস্কাৰ কৰে, মহিমা গায়, যিসকল দেৱতা আছিল, তেওঁলোকেই হিন্দু হৈ পৰিল। ধৰ্ম ব্ৰষ্ট, কৰ্ম ব্ৰষ্ট হৈ গ'ল। অন্য সকলো ধৰ্ম বৰ্তি আছে, এই দেৱতা ধৰ্মই প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। নিজেই পূজা আছিল, পিছত পূজাৰী হৈ দেৱতাসকলৰ পূজা কৰে। কিমান বুজাবলগীয়া হয়। কৃষ্ণৰ কাৰণেও কিমান বুজায়। এওঁ স্বৰ্গৰ প্ৰথম ৰাজকুমাৰ গতিকে এতিয়া ৪4 জন্মৰো আৰম্ভ তেওঁৰ পৰাই হ'ব। পিতাই কয় বহুত জন্মৰ

অন্তিমৰো অন্তিম জন্মত মই প্ৰৱেশ কৰোঁ। তেন্তে ইয়াৰ নিশ্চয় হিচাপতো শুনাৰ নহয় জানো। এই লক্ষ্মী নাৰায়ণেই প্ৰথম নম্বৰত আহিছিল। গতিকে যি প্ৰথমতে আছিল তেৱেঁই শেষলৈ যাব। কেৱল এজন কৃষ্ণতো নাছিল বিষ্ণু বংশাৱলীৰতো আৰু আছিল। এই কথাবোৰ তোমালোকে ভালদৰে জানা। এইটো আকৌ পাহৰি নাযাবা। এতিয়া সংগ্ৰাহলয়তো খুলিয়ে থাকে, বহুত খুলি থাকিব। বহুত লোক আহিব। যেনেকৈ মন্দিৰলৈ গৈ মূৰ দোৱায়, তোমালোকৰ ওচৰতো দেখা যায়, লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ থাকিলে ভক্তলোকসকলে তেওঁলোকৰ আগত পইচা ৰাখি দিয়ে। তোমালোকে কোৱা ইয়াত হৈছে বুজি লোৱাৰ কথা, পইচা ৰখাৰ কথা নাই। এতিয়া তোমালোক শিৱৰ মন্দিৰলৈ গ'লে পইচা ৰাখিব জানো? তোমালোক যাবা বুজোৱাৰ লক্ষ্যৰে কিয়নো তোমালোকে এই সকলোৰে জীৱন কাহিনী (জীৱনবৃত্তান্ত) জানা। মন্দিৰতো বহুত আছে। মুখ্য হৈছে শিৱৰ মন্দিৰ। তাত অন্য মূৰ্তিবোৰ কিয় ৰাখে? সকলোৰে আগত পইচা থৈ গ'লে আমদানি হ'ব। তেনেহ'লে সেয়া শিৱৰ মন্দিৰ বুলি কোৱা হ'ব নে শিৱৰ পৰিয়ালৰ মন্দিৰ বুলি কোৱা হ'ব। শিৱবাবাই এই পৰিয়াল ৰচিছে। সঁচা পৰিয়ালতো তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ হয়। শিৱবাবাৰ পৰিয়াল হৈছে শালীগ্ৰাম। পিছত আমাৰ ভাই-ভনীৰ পৰিয়াল হৈ যায়। প্ৰথমতে ভাই-ভাই আছিলোঁ, পিছত পিতা আহিলে ভাই-ভনী হওঁ। আকৌ তোমালোক সত্যযুগলৈ আহা। সেয়ে তাত পৰিয়াল আৰু ডাঙৰ হৈ যায়। তাতো বিবাহ হ'লে পৰিয়াল আৰু বৃদ্ধি হৈ যায়। ঘৰ অৰ্থাৎ শান্তিধামত থাকিলে তেতিয়া আমি ভাই-ভাই হওঁ, এজন পিতা। আকৌ ইয়াত প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ভাই-ভনী হওঁ আৰু কোনো সম্বন্ধ নাই, আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্যত বহুত বৃদ্ধি হৈ যায়। পিতাই সকলো ৰহস্য বুজাই থাকে তথাপিও কয় - অতি মৰমৰ সন্তানসকল, পিতাক স্মৰণ কৰিলে জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপৰ বোজা আঁতৰি যাব। পঢ়াৰ দ্বাৰা পাপ খণ্ডন নহয়। পিতাৰ স্মৃতিহে মুখ্য হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সম্পূৰ্ণ নম্বৰসহ উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ কাৰণে নিজৰ বুদ্ধিক সতোপ্ৰধান পাৰস কৰি তুলিব লাগে। মোটা (ভোদা) বুদ্ধিৰ পৰা তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ হৈ ড্ৰামাৰ বিচিত্ৰ ৰহস্যক বুজিব লাগে।

(2) এতিয়া পিতাৰ সমান দিব্য আৰু অলৌকিক কৰ্ম কৰিব লাগে। ডবল অহিংসক হৈ যোগবলৰ দ্বাৰা নিজৰ বিকৰ্ম বিনাশ কৰিব লাগে।

বৰদান: এই ব্ৰাহ্মণ জীৱনত পৰমাত্ম আশীৰ্বাদৰ প্ৰতিপালন প্ৰাপ্ত কৰোঁতা মহান আত্মা হোৱা
এই ব্ৰাহ্মণ জীৱনত পৰমাত্ম আশীৰ্বাদ আৰু ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হয়। এই চুটি যুগটি হৈছে সৰ্ব
প্ৰাপ্তি আৰু সৰ্বকালৰ প্ৰাপ্তি কৰাৰ যুগ। স্বয়ং পিতাই প্ৰতিটো শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম, শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ আধাৰত প্ৰত্যেক
ব্ৰাহ্মণ সন্তানক সকলো সময়তে অন্তৰ্বেৰে আশীৰ্বাদ দি থাকে। কিন্তু এই সকলো আশীৰ্বাদ লোৱাৰ আধাৰ
হ'ল স্মৃতি আৰু সেৱাৰ ভাৰসাম্যতা। এইটো মহত্ব জানি লৈ মহান আত্মা হোৱা।

স্লোগান: বিশাল অন্তৰৰ হৈ চেহেৰা আৰু চলনেৰে গুণ তথা শক্তিৰ উপহাৰ বিতৰণ কৰাটোৱে হৈছে শুভ ভাৱনা,
শুভ কামনা।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!